

O tebi...

Trudna, glej, je duša moja,
Srce prosi mi pokoja,
Z dušo, srcem i teló:
Noč prijazna, dèj, razgrni
Nad menoj svoj zástor črni,
V spanje mi zapri okó!

Mirno bom si odpočival,
V spanji sèn dražesten snival,
Miljen sèn, o čem — kdo vé?
Svojim pótem vsakdo hodi,
Kjer ga tiha želja vodi,
Kámor mu veli srcé

Bleda luna na višavi,
Ta o solnci sèn si pravi,
Solnce zláto pa o njej;
O gorovji dól in njiva,
O livadi gáj si sniva,
O drevesi listje vej;

Potnik o domovja raji,
Dete o pravljíčnem slaji,
Vsak o dragem svojem vsák...
Kakšen sèn potem bi dala
Noč, ti méni? — Deva zala,
Oh, o tebi sèn sladák!

Clausus.

Oblačku.

Oblaček urno plavaš
Pod nebom ti naprej;
Planine in ravnine
Na poti vidiš tej

Potoke, rek valovje,
Razpotja vidiš cést,
Vasi, trgove bele,
Sijajne zgradbe mést.

Pod sábo mrgolenje,
Nebrojne zrèš ljudi;
Takó dežele, ljudstva,
Oblaček vidiš ti

A tega ne zavidam,
Oblaček, tebi, jaz,
Zavidam ti, da videl
Nje zorni boš obraz!

Ko v sinjem zraku plaval
Čez óno boš goró,
Pred hišico boš belo
Na vrtu videl njó.

y.

Takó mine...

Cvetoč veselo vrt krasan
Nekdáj srcé je moje bilo:
Ljubezni cvetje pestrokrilo
Rojéval v njem je dan na dan.

Kar pade slana... S slano smrt
Objela vse je v tihi noči:
Zatrepetál je gáj cvetoči,
Uničen bil — moj srčni vrt!

Grob méni je sedáj srcé.
V njem spava mirno mlada žrtva,
Dražesten sèn — ljubezen mrtva,
In sládke náde in željé.

Clausus.

7*